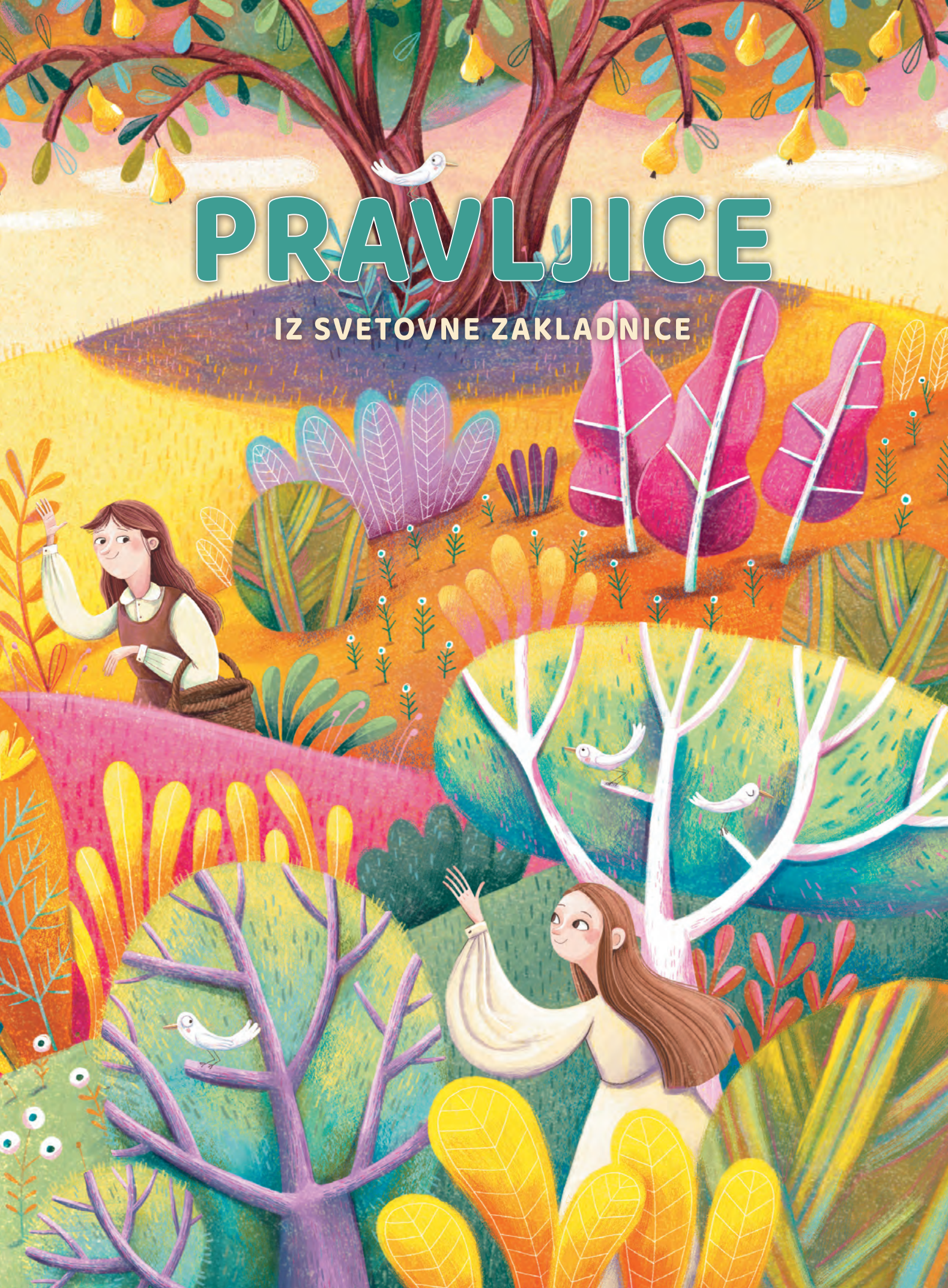

PRAVLJICE

IZ SVETOVNE ZAKLADNICE

PRAVLJICE

IZ SVETOVNE ZAKLADNICE

Družina 2024

Kazalo

Gospodarji časa	6	Mladenič užene kraljično	50
Starec in strašna zver	8	Venček bedaček	52
Zdravilne hruške	10	O bahavem zajcu	54
Kmetič in lev	12	Dobrota je sirota	56
Revni mlinar	14	Junak, ki je premagal leoparda	58
Potovanje k Soncu	16	Tiger in človek	60
Lev in pavijan	18	Medved in veverica	62
Čudežno zrcalo	20	Suženj z enim očesom	64
Zvon sredi mesta	22	Bogatinovo maslo	66
Telebanci gredo po drva	24	Sobota	68
Materina ljubezen	26	Mala vrtnarka	70
Pametna lisica in neumni jež	28	Dobra deklica in vile	72
Lepa deklica	30	Kralj je bolan	74
Mačja snaznost	32	Mladenič in starec	76
Kmetič in tiger	34	Čarobna piščal	78
Pri babici Zimi	36	Hudo mine in življenje gre naprej	80
Tetka Befana	38	Strah ima velike oči	82
Figurice brata Andresa	40	Boter petelin in njegovi prijatelji	84
Mošnjiček	42	Cesarjeva nova oblačila	86
Mraz in žeja	44	O smolnatem borovcu	88
Kameleon, najhitrejša žival	46	Lena nevesta	90
Zvesti papagaj	48	Prevarana lisica	92

Pozabljiva brata	94	Kmetič in slepi slepar	138
Opravljiva sosed	96	Hlebčki kruha dobrega graščaka	140
Fant in slamica	98	Pogumni krojaček	142
Sreča in denar	100	Fant za ducat drugih	144
Starka in razbojniki	102	Modra vrtnica	146
Osel v tigrovi koži	104	Trmasti mladenič	148
Očetov pisker zlata	106	Javorjevo drevo	150
Prebrisani golobradec	108	Žalostna carična	152
Zaklad v gori	110	Zgodba o mladem ribiču	154
Najboljši lažnivec	112	Rak in morska deklica	156
Abrahamova nepotrpežljivost	114	Psiček, muc in kača	158
Deklica s slike	116		
Želva peče kolačke	118		
Nočni vojščaki	120		
O kralju, ki ni maral starih ljudi	122		
Princesa in klevetanje	124		
Lovec in skakač	126		
O fantu, ki je bil v pravljичni deželi	128		
Bistro dekle	130		
Kako je kmečki sin prekosil prince	132		
Ribica in sitna žena	134		
Meduza in opica	136		

Gospodarji časa

V neki vasi sta živela dva moža. Eden je bil bogat, lakomen in skop, drugi pa reven, a dobrotljivega in poštenega srca. Revni je k bogatemu velikokrat šel delat, a plačila ni dobil, kvečjemu kakšno skorjo kruha.

Nekoč, sredi trde zime, je revnejši po gozdu iskal dračja, da bi si ogrel skromno bajto. Komaj je našel tu in tam kakšno vejico. Tedaj je ugledal jagodo, ki je rasla izpod snega. Zaužil jo je in –

najbrž je bila nevarna! – v trenutku zaspal. Sanjal je, da na gôri nad vasjo gorí ogenj, ki nikoli ne ugasne.

Premražen se je prebudil in se v trenutku odločil: na goro pojde!

Pot je bila dolga, a že od daleč je opazil, da na gori res buči velikanski ogenj. Ko se je približal, je videl okoli njega sedeti dvanajst mož. Otrpnil je od strahu in obstal. Videl je, da vsake toliko vstanejo in zamenjajo prostor. Ko so

se vrnili na svoje prvo mesto, se je opogumil in stopil mednje.

»Dober večer, dobri ljudje! Prišel sem k vam, ker bi se rad ogrel. Reven možakar sem, a nič slabega nočem.«

Vsi so ga molče in dobrotljivo pogledali. Takrat je vstal tisti z najdaljšo belo brado in rekel: »Mi pa smo gospodarji časa. Človek, vrni se, delaj in pošteno živi! In naberi si oglja, kolikor ga lahko neseš!«

Mož si je res nabral oglja v vrečo, ki je stala zraven ognja, si jo oprtal na pleča, se jim zahvalil in odšel. Prišel je domov in stresel oglje na sredo sobe.

In glej – čudež!
Oglje se je spremenilo v zlatnike!
Možakar je od hvaležnosti in sreče kar
zajokal.

Naslednji dan se mu je zahotelo stehtati denar.
Stopil je k sosedu po tehtnico.

»Tehtnico bi rad? Kaj boš pa tehtal z njo?« se mu
je privošljivo zakrohotal bogatin.

»Ne morem ti povedati, a lepo te prosim zanjo.«
Bogataš mu je tehtnico posodil, vendar jo je na-
mazal s smolo. Ko je revež stehtal zlatnike in mu
tehtnico vrnil, je v njej ostal prilepljen en zlatnik.
Bogatin ga je prijel za ovratnik in zavpil: »Ti si me
hotel ogoljufati, kakšen revež da si! Priznaj, od
kod zlatniki!«

Možakar mu je povedal zgodbo. Sosed ga je iz-
pustil in že koval svoje načrte.

Podal se je na goro in stopil k dvanajsterim, ki so
sedeli okoli ognja in se presedali na svojih sedežih.

»Dobri ljudje, dovolite meni, revežu, da se
pogrejem z vami. Ničesar nimam, samo vi mi lah-

ko pomagajte.«
Možje so nekaj
časa molčali in

ga gledali. Nazadnje je vstal tisti z najdaljšo bra-
do in ga povprašal: »Govoriš resnico, sinko?«

»Čisto resnico, prisežem! Saj vidite, kako
premražen sem!«

Tedaj se je dvignilo dvanajst mož, prijeli so ga
in mož z belo brado je rekel: »Slabim ljudem se
slabo godi. Kdor je pošten, je blagoslovljen, kdor
je hudoben, mu kazni ne uide.«

Pograbili so ga in ga vrgli v žareči ogenj.

Doslej revni sosed pa je imel veliko blagoslova.
Kupil si je kmetijo in na njej zagospodaril, poro-
čil se je s poštenim dekletom in imela sta veliko
otrok. Njihov rod živi še danes med Rusini na voj-
vodinski ravnici, saj gre poštenje iz roda v rod.

Prisluhni pravljici.

Starec in strašna zver

Pred mnogimi, najbrž tisoč leti so ljudje veliko hodili peš. Hodili so in hodili, dokler niso prišli do cilja. Včasih pa ga niso dosegli, saj je nanje na poti prežalo veliko nevarnosti.

V neki vasi v Bengaliji je živel starček. Nekega dne je potoval z obiska pri sorodnikih. Zelo dolgo je že hodil, bil je utrujen, zato je počasi stopal po stezi. Pot ga je vodila skozi temne gozdove in prostrane travnike.

Nenadoma je starček ugledal tigra, ki mu je prihajal naproti. Ob pogledu na strašno zver se mu je naježila koža.

»Zdaj je po meni!« si je rekel. Zbežati ni imel kam. Pa tudi, kdo bi ušel krvoločni živali?

Toda glej, videti je bilo, da tiger starcu ne name-rava storiti nič žalega. Počasi se je vlekel po poti proti starčku in sem ter tja dvignil glavo. Prišel je čisto blizu, se ustavil tik pred starcem in na široko odprl gobec. Tedaj je starec videl, da se je strašni zveri v grlo zapičila koščica. Odločno je z roko segel v žrelo in izdrl tujek. Tiger je veselo pomlaskal, zarjul, pomahal z repom in elegantno izginil v gozdu. Starec je presenečeno gledal za njim. Strah ga je zapustil in počasi je nadaljeval pot do doma.

Minilo je več tednov in mesecev. Nastopila je huda zima. Snežilo je in snežilo, da je starčevo kočo skoraj zamedlo. Starec je bil preskrbljen, toda zmanjkalo mu je moke. Zato se je moral podati na pot k mlinarju.

Hodil je in hodil. Nenadoma se je na gozdni jasi znašel iz oči v oči s tropom tigrov. Zlovešče so ga gledali in se mu počasi bližali.

»Zdaj je pa res po meni!« je vzkliknil starček. »Tem ne pobegnem!«

Tedaj se je iz tropa tigrov izločil eden, največji, najbrž njihov poglavar. Zarjovel je, da je starcu zaledenela kri v žilah. S počasnimi gibi je stopal vse bliže in bliže.

»Aha, njegova žrtev bom ...« je žalostno ugotovil starec.

Ko se mu je tiger približal, je starček v njem spoznal tistega, ki mu je pobral kost iz gobca.

»A, tako mi bo povrnil, kar sem mu storil! Dobrota je res sirota,« si je rekel starec.

Tiger je bil že čisto blizu starca, ko se je ustavil in s svojo mogočno glavo pomignil proti pajdašem. Obrnili so se in šli stran.

Ko ni bilo nikjer nobenega več, je tiger stopil bliže k starcu, počepnil, da se je starec lahko povzpел nanj, in ga nesel k mlinarju. Tam ga je počakal in nesel domov.

Od takrat sta bila starec in tiger velika prijatelja. In najbrž sta še zdaj. Ne, dobrota res ni sirota!

Prisluhni pravljici.

Zdravilne hruške

Živela je vdova, ki je imela tri hčere. Sredi zime je mati hudo zbolela in videti je bilo, da se ji bliža zadnja ura. K sebi je poklicala svoje hčere in jim s hropečim glasom dejala:

»Hudo sem bolna, drage deklice, tako hudo, da bom najbrž umrla. Prosim vas, izpolnite mi še zadnjo željo. Tako rada bi še enkrat jedla hruške.«

Pri hiši ni bilo hrušk. Zato se je oglasila najstarejša hči: »Mati, jaz ti bom prinesla hrušk.«

Mati se je razveselila in poučila hčer, kako mora iti, da bo prišla do hrušk: »Iti moraš po poti skozi gozd. Na jasi boš srečala lepo mladenko, ki ti bo povedala, kako naprej. Če hočeš dobiti hruške, moraš storiti vse, kar ti bo ukazala.«

Deklica je pokimala in se odpravila na pot. Hodila je in prispela do jase. Res jo je tam čakala mladenka. Rekla ji je: »Pojdi po tej in tej poti, hodi pol dneva, nato pa se obrni in pridi nazaj!« Najstarejša hči jo je ubogala. Toda ko je hodila pol dneva, si je rekla: »Le zakaj bi hodila nazaj? Tako ne bom nikoli prišla do hruške!« In je šla naprej. Nenadoma ji je zdrsnilo in padla je v globoko brezno.

Ker hčere dolgo ni bilo nazaj, materi pa se je zdravje slabšalo, se je na pot odpravila srednja hči. Tudi njo je mati opozorila: »Mladenka ti bo pokazala pot. Stori, kar bo rekla!«

Deklica je šla na pot, a tudi ona je šla naprej po poti in padla v strašno, temno brezno.

Ko se tudi srednja hči ni vrnila, je najmlajša rekla materi: »Grem jaz po hruške. Potrpi, mati, vse bo v redu!«

Šla je in šla, prišla nazadnje do mladenke in ubogala vsak njen ukaz. Hodila je pol dneva, se obrnila in prišla nazaj, nato še enkrat in še enkrat. Deklica je potrpela in jo ubogala. Nazadnje ji je mladenka rekla: »Ubogljiva in potrpežljiva si. Zdaj pa kar po tej poti naprej!«

Deklica se je razveselila in šla. Hodila je mimo terasastih polj riža, mimo potočka, mimo travnikov in prišla do velikega hruškovega drevesa. Nabrala si je polno košaro hrušk in se obrnila proti domu.

Na poti je zaslišala žalostne klice na pomoč, ki so prihajali iz globokega brezna. Bili sta njeni sestri. Ni jima znala pomagati, pa je vsaki vrgla eno hruško. Sestri sta dobili moči in splezali sta po strmi steni ven iz jame. Deklice so se radostno objele in stekle k materi.

Mati je bila že v zadnjih zdihljajih, ko so hčere stopile skozi vrata in je najmlajša zaklicala: »Mati, hrušk sem ti prinesla, hitro pojey eno!« Mati je pojedla hruško in glej, v trenutku je ozdravela. Prisluhnila je zgodbam deklic in se čudila.

Mati in hčere so še dolgo živele v sreči in zdravju. Če pa je nadjne prišla bolezen, so vedele, kaj storiti – šle so po zdravilne hruške.

Kmetič in lev

Pred davnimi časi je lev živel čisto blizu ljudi. Toda naš kralj živali je imel v svoji soseski zelo hudega kmeta, ki mu je dostikrat stregel po življenju. Zato je lev sklenil, da skupaj s svojim mladičem pobegne daleč stran.

Nekega dne ga sin vpraša: »Ali sva midva že od vedno tu doma?«

Oče lev mu pove vso zgodbo, da sta sem pribežala stran od kmetiča.

Levček se bojevito postavi na vse štiri tace in reče: »Grem in mu povrnem za vse, kar ti je hudega storil!«

Lev mu reče: »Nikar, sin moj! Kmetič je prebrisan, ujel te bo in te hotel pokončati!«

»Pojdem!« zatrdi levček.

»Ne, ne hodi, rotim te! Hudó se ti bo godilo!«

»Grem in pika!« reče levček in se odpravi.

Čeprav oče še dolgo kliče za njim, se levček pogumno napoti proti vasi in kmetiču.

Med potjo vidi na paši mršavega kljuseta, ki mu je lahko preštel vsa rebra.

»Kdo tako slabo ravna s teboj, konjič?«

»Oh,« zavzdihne konj, »kmetič me žene vsepovsod, delati moram zanj, a ovsa mi dá bore malo!«

»Ti hudobni kmet!« vzklikne levček. »Mar ni moj oče tudi tvoj kralj?«

»O, je, je!« pokima kljuse.

»Vidiš? Našel bom kmeta in mu vrnil za vse krivice, ki jih dela živalim!«

In gre naprej. Pride do vola, ki muli travo. Ves je marogast in za roge privezan k drevesu.

»Kdo ti je to storil, volič?« vpraša levček.

»Kmet, kdo drug. Priveže me v jarem in me žene, da moram garati.«

»Mar ni moj oče tudi tvoj kralj?«

»Seveda je!« se strinja vol.

»Poskrbel bom zate in se maščeval kmetu!« je znorito vzklikne levček in gre naprej. »Kje pa ga najdem?«

»Tam gori pri gozdu je!« Levček pogleda in vidi kmetiča, kako brusi sekiro.

Levček zakriči: »Kmetič, mojemu očetu, kralju, in drugim živalim si naredil veliko krivic! Zdaj ti povrnem za vse hudo, kar si storil!«

Možakar mu odgovori: »Kar pridi! A v rokah imam sekiro! In ob sebi kij!« V dokaz zavihti z obojim, da se levček kar malce ustraši.

»Ne bojim se te!« reče, bolj sebi kot kmetiču, in se poda proti njemu.

Toda glej!, na sredi poti – auuuč! S prednjimi tačkami se je zapletel v strašne klešče! Presneti kmetič mu je nastavil past!

»Auu, auu, auu, boli!« stoka mali lev.

Kmetič se mu približa. V eni roki ima sekiro, v drugi kij.

»O, gorje meni! Ujet sem, nikamor ne morem! Zdaj bo kmetič še mene! O, zakaj nisem ubogal očeta? Kar naj me tepe, ker nisem poslušal modrega leva! Prav mi je, ker sem šel kljub očetovim svarilom!« Kmet ga posluša in reče: »Levček mali, zdaj veš, da tepe nadloga tistega, ki ne uboga! Starše je treba poslušati, vidiš zdaj?«

Skloni se k pasti in jo razklene, da iz nje skoči levček in jo pobriše stran, daleč stran, naravnost k očetu levu, ki ga objame in mu polize vse rane.

Zato, vidite, živijo levi daleč, daleč stran od ljudi.

Prisluhni pravljici.

Revni mlinar

Živel je mlinar, ki je imel kopico otrok. Ko je odrezal kruh enemu, je postal lačen že drugi, tretji pa je že prosil: »Daj mi, oče, kruha, lepo prosim!«

Mlinar je pomislil: »Le zakaj sem tako reven? Mi usoda ni naklonjena? Treba bo nekaj narediti!«

Vzel je gorjačo, zajahal konja in šel. Ustavil se je pred peklenskimi vrati in udaril po njih.

»Kaj trkaš, človek?« je odprl stari hudič.

»Prišel sem ti povedat, da bom tu postavil cerkev,« je rekel mlinar.

»Nikar! Dam ti vrečo denarja!«

In res je mlinar dobil vrečo denarja, hudič pa izginil.

Mlinar je udaril po peklenskih vratih še enkrat.

»Kaj pa je?« je vrata tokrat odprl drug, malo mlajši hudič.

»Tule, pred temi vrati bom postavil cerkev,« mu je odgovoril mlinar.

»O, tega pa ne! Raje ti bom dal vrečo srebra!«

Mlinar je prejel vrečo srebra. A ni odnehal. Treščil je po vratih, da so trske kar frčale po zraku.

»Kaj bi rad?« je pridirjal mlad hudič.

»Zgradil vam bom cerkev, to bi rad,« mu je rekel mlinar.

»Samo tega ne! Dal ti bom vrečo zlata in izgini!«

Mlinar je dobil vrečo zlata. Zdaj je bil zadovoljen. Hudiči pa ne.

Kmalu je za njim pridirjal stari hudič.

»Mlinar, denar ni tvoj! Pomeriva se, kdo bo hitreje na hribu, in zmagovalec dobi denar!«

Mlinar je rekel: »Prav. Toda s tabo se bo meril moj brat, ki spi tu v grmovju.«

Zalučal je gorjačo v grm, iz njega je skočil zajec in oddirjal. Na hrib je pritekel pred hudičem.

»Tega še vrag ne ujame,« je razočaran ugotovil hudič in se vrnil v pekel brez denarja.

Za mlinarjem je prišel drugi hudič.

»Stoj, mlinar, srebro ni tvoje! Pomeriva se v boju in močnejši dobi srebro!«

Mlinar je takrat zagledal medveda, ki je dremal za skalo.

»Se boš meril kar z mojim bratom, tistimle tam!«

In vrgel je gorjačo, medved je jezno zarjul in se spravil nad hudiča. Hudič je ječal in stokal ter se nazadnje vrnil v pekel s posneto kožo.

Tedaj se je za mlinarjem odpravil tretji, najmlajši hudič.

»Ustavi se, mlinar, zlato ni tvoje! Pomeriva se v žvižganju!«

»Ojej,« je pomislil mlinar, »tule mi bo trda predla!«

In res, hudič je zažvižgal, da je mlinarja od predirljivega zvoka kar zabrisalo na tla. Vstal je, in snel konju komat z vratu.

»Kaj pa delaš?« ga je vprašal hudič.

»S temle ti moram pričvrstiti glavo, da se ti ne bo razletela, ko bom zažvižgal!« se mu je približal mlinar.

Hudič ni čakal, o, ne!, ucvrl jo je v pekel, kolikor so ga noge nesle!

Mlinar pa je prišel domov z vrečo denarja, vrečo srebra in vrečo zlata.

Odtlej je mirno rezal kruh svojim otrokom in še kaj zraven. Zdaj je imel lahko še več otrok. In ne samo to, še kobilu je dokupil h konju, da je bilo v hlevu vse polno žrebet.

Prisluhni pravljici.

Psiček, muc in kača

Nekoč je živela revna vdova in imela je sina Janika, ki je bil dobrega srca in bistrega uma. Nekega dne je Janik na tleh našel tri krajcarje. Srečen je pritekel k materi in ta mu je dejala: »Le shrani jih, za hude čase!«

Naslednji dan je Janik na poti v šolo zaslišal vik in krik. Paglavci so topli majhnega psa. V srce se mu je zasmilil in stopil je k njim: »Pustite psička pri miru! Krajcar vam dam zanj!«

Fantje so ga debelo pogledali in mu rekli: »Daj krajcar in vzemi tega neumnega psa!«

Janik je prinesel psička domov, toda mati ga je grajala: »Škoda je bilo krajcarja! In s čim ga boš hranil?«

Toda Janik je bil skromen fant in je s suhimi skorjami kruha nahranil psa in sebe.

Že čez nekaj dni je spet naletel na paglavce, ki so topli muca. Za krajcar ga je vzel k sebi. Mati je zavzdihnila: »Še muca naj nahranimo?«

»Boš videla, mama, da bo za vse dovolj!« In je res bilo, saj so bili skromni in so se imeli radi.

Čez nekaj dni so fantje mučili kačo. Dal jim je zadnji krajcar zanjo. Tokrat mati ni nič rekla, ker je videla, kako dobrega srca je Janik.

Še isti večer pa se je nekaj zgodilo – kača je spregovorila Janiku: »Rešil si me in moj oče kralj ti bo hvaležen. Pelji me k njemu. A za plačilo zahtevam samo prstanček.«

In sta šla. Splezala sta skozi luknjo v gozdu in v kačjem kraljestvu je bilo veselje neizmerno, ker se je kraljična kača vrnila. Oče mu je bil hvaležen, a prstan mu je težko dal od rok. Je že vedel, zakaj!

Na poti domov je Janik trikrat obrnil prstan in glej, prikazalo se je dvanajst velikanov:

»Kaj ukazujete, mladi gospod?«

Janik si je naglo opomogel od presenečenja

in zaukazal: »Moko v materino shrambo, skuto in šunko v klet!«

Ko se je vrnil domov, mu je mati že skuhala odlično kosilo. In živeli so lepo in mirno.

Nekega dne pa Janik reče: »Mati, oženiti se nameravam, in to s kraljično. Pojdi jo zame snubit h kralju!«

Mati ni nič rekla, ker je Janiku zaupala, in je šla h kralju, toda kralj je bil neizprosni: »Jutri naj mi tvoj sin pokaže svoj grad, če je tako lep kot moj!« Mati se je skrušena vrnila. A že ponoči je Janik naročil svojim dvanajstim velikanom: »Naredite grad na robu kraljeve posesti!«

Drugo jutro je kralja zaslepila lepota gradu, ki je bil še lepši od njegovega. Do njega je vodila bela pot, levo in desno se je razprostiral čudovit park. Dal je Janiku svojo hčer za ženo.

Toda kraljična ni bila prijazna. Neko noč je Janiku ukradla prstan, ga zavrtela in naročila dvanajstim

velikanom: »Mene z gradom odnesite za črno morje, Janika pa pustite tu!«

Zjutraj se je Janik zbudil v revščini, skupaj z mucom in psičkom. Prstan mu je ukradla kraljična! Muc in psiček sta rekla: »Pomagati ti hočeva! Midva greva po prstan!«

In sta šla. Pot je bila dolga, kajti črno morje je za devetimi gorami. Končno sta prispela in se skrila v kraljičino sobo. Ravno se je spravljala spat in slišala sta jo reči: »Prstan bom skrila pod jezik, pa bo!« Počakala sta, da je zaspala. Nato pa jo je muc z brki požgečkal pod nosom, kihnila je in prstan je odletel naravnost v psičkove tace. Hitro, kot so ju nesle tace, sta oddrvela k Janiku in mu dala prstan. Janik ga je zavrtel in tokrat dvanajstim velikanom naročil: »Hočem skromno hišo. In poiskal si bom revno dekle, ki me bo ljubilo.«

Tako je tudi bilo. In še zdaj živijo srečno, tam nekje za devetimi vodami.

PRAVLJICE IZ SVETOVNE ZAKLADNICE

© Družina d. o. o., 2024

Prevedla in priredila Mateja Gomboc, razen, kjer je navedeno drugače

Izbrala in uredila: dr. Tina Osterman

Ilustracija naslovnice: Ana Razpotnik Donati

Prelom: Družina d. o. o.

Korektura: Lejla Križanič Krk

Izdala in založila: Družina d. o. o.

Zanjo: Tone Rode

Tiskano po naročilu

Pravljice so bile prvič objavljene v reviji Mavrica.

Ljubljana 2024

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

398.2(100)(02.053.2)

PRAVLJICE iz svetovne zakladnice / [prevedla in priredila Mateja Gomboc,
razen, kjer je navedeno drugače ; izbrala in uredila Tina Osterman]. - Ljubljana : Družina, 2024

ISBN 978-961-04-1138-3
COBISS.SI-ID 212859651

PRAVLJICE

IZ SVETOVNE ZAKLADNICE

S priznanimi slovenskimi ilustratorji

Vstopite v čarobni svet, kjer se domišljija prepleta z modrostjo, pogum s prijaznostjo, in ljubezen z zvestobo. Ta zbirka najlepših pravljic iz svetovne zakladnice prinaša dragocene zgodbe iz različnih kultur, ki bodo očarale in navdihnile mlade bralce. Vsaka pravljica prinaša pomembno življenjsko lekcijo, bodisi o prijateljstvu, sočutju ali vztrajnosti, in spodbuja otroško radovednost ter razvija čut za pravičnost.

Pravljice iz svetovne zakladnice za mlajše otroke so odličen spremljevalec za otroke in starše, ki jih bodo preko skupnega branja povezale skozi večere polne čudežev, smeha in topline. Naj zgodbe iz daljnih dežel spodbudijo domišljijo in srce vašega otroka!

ZALOŽBA
DRUŽINA

MAVRICA